

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **Obec Psáry**, se sídlem Pražská 137, 252 44 Psáry, zast. Mgr. Petrou Bielinovou, advokátkou se sídlem Muchova 13/232, Praha 6, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 21.2.2012, zn. SPR-7104/11-18,

t a k t o :

I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 21.2.2012, zn. SPR-7104/11-18, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 28.11.2011, zn. SPR-7104/11-9, se zrušuje.

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10.200.-Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Petry Bielinové, advokátky.

Odůvodnění

Žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 9.3.2010, se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí předsedy žalovaného, jimiž bylo zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. listopadu 2011, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Napadené rozhodnutí předsedy žalovaného bylo žalobci doručeno 23. 2. 2012.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že v napadených rozhodnutích žalovaný vytýká žalobci, že zveřejnil na svých webových stránkách videozáznam ze zasedání zastupitelstva obce Psáry konaného 14. září 2011, který obsahoval mimo jiné osobní údaje Mgr. M.T. v rozsahu jméno, příjmení, informace o dříve vykonávané funkci ředitelky školy, údaj o výši její superhrubé mzdy za rok 2010 a údaj o výši odměny vyplacené za měsíc srpen 2010, aniž

by disponoval souhlasem Mgr. T. s tímto zveřejněním. Žalobce nepopírá, že výše uvedené údaje byly na jeho webových stránkách zveřejněny v audiovizuálním záznamu, avšak má za to, že výše popsany skutek není správním deliktem, neboť veškeré tzv. osobní údaje byly shromážděny, zpracovány a následně zveřejněny v souladu se zákonem. Pouze z procesní opatrnosti žalobce v průběhu správního řízení ze svých webových stránek vytýkané osobní informace pí T. dočasně odstranil, a to až do pravomocného rozhodnutí soudu.

Žalobce uplatnil v žalobě tyto skutkové a právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí:

1. Zpracování osobních údajů v dané věci proběhlo v souladu se stanoveným účelem. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. července 2008, sp. zn. 1 As 36/2008 s tím, že protiprávním jednáním ve smyslu § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 101/2000 Sb.“) je dle jeho názoru jen takové jednání, kterým pachatel správního deliktu shromažďuje údaje mimo stanovený účel anebo v rozsahu neodpovídajícím účelu, nebo zpracovává osobní údaje k jinému účelu, než ke kterému byly shromážděny, nebo shromažďuje údaje pod záminkou jiného účelu či činnosti, nebo sdružuje údaje získané k rozdílným účelům. Jediným účelem, proč žalobce zpracovával osobní údaje příjemců veřejných prostředků, je právě možná identifikace struktury veřejných výdajů, což v neposlední řadě umožňuje i transparentní a úplné informování veřejnosti o vynaložených veřejných výdajích. V projednávaném případě je Mgr. T. s žalobcem v pracovněprávním sporu vedeném u Okresního soudu pro Prahu - západ pod sp.zn. 16 C 103/2011 ohledně údajně neplatného odvolání z místa ředitelky školy. K tomu dále žalobce uvedl, že Mgr. T. byla odvolána z funkce ředitelky usnesením Rady obce ze dne 30. 5. 2011, č. 90/13-2011 z důvodu závažných porušení povinnosti vyplývajících z funkce ředitelky školy (viz usnesení rady ze dne 30. 5. 2011, které bylo založeno do správního spisu na ústním jednání ve věci). Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce je zřizovatelem školy (zřizovací listina je založena ve správním spise) a výrazným způsobem se podílí na financování školy (Rožpočet obce na rok 2010 a Výroční zpráva o činnosti školy za školní rok 2009-2010 jsou rovněž součástí správního spisu), znamená případný neúspěch v soudním sporu povinnost žalobce nalézt ve svém vyrovnaném rozpočtu další finanční prostředky pro pokrytí ztráty školy, která by musela vyplatit bývalé ředitelce náhradu mzdy ve výši průměrného výdělku za mnoho kalendářních měsíců. Pro rozhodnutí žalobce o dalším postupu ve věci (tedy v soudním sporu s Mgr. T.) bylo proto nezbytné projednat i případnou výši této možné ztráty, neboť rozhodnutí žalobce podstoupit či nepodstoupit riziko prohry v soudním sporu bylo přímo závislé na výši možné náhrady mzdy. Protože však zápis Kontrolního výboru takovou částku neobsahoval, byla její výše diskutována na samotném zasedání zastupitelstva, neboť výše náhrady mzdy je přímo závislá na průměrném výdělku bývalé ředitelky školy. V průběhu zasedání zastupitelstva obce starosta obce sdělil zastupitelům výši tzv. superhrubé mzdy Mgr. T., neboť skutečným veřejným výdajem v souvislosti s případně neplatným skončením pracovního poměru paní T., bude nikoliv tzv. čistá mzda či hrubá mzda zaměstnance (jak v napadeném prvoinstančním rozhodnutí tvrdí žalovaný), ale právě mzda tzv. superhrubá. Superhrubá mzda totiž činí celkové mzdové náklady zaměstnavatele (zde školy), které bude muset zřizovatel (zde žalobce - obec Psáry) v konečném důsledku v případě neúspěchu ve sporu škole poskytnout. Podle názoru žalobce nebyly zveřejněny primárně žádné osobní

údaje Mgr. T. jako takové, ale pouze přesná a úplná specifikace vynaložených veřejných výdajů, tedy jejich výše (mzda, odměna pí T.) a dále informace komu byly prostředky vyplaceny (jméno, příjmení paní T.) a z jakého titulu byly vyplaceny (výkon funkce ředitelky školy). Veškeré osobní údaje Mgr. M.T. byly žalobcem zpracovány v souladu s účelem, ke kterému byly shromážděny, tedy výhradně a pouze k identifikaci struktury veřejných výdajů.

2. Ke zveřejnění informace došlo způsobem v obci obvyklým, a to v souladu s ust. § 97 zákona o obcích. Žalobce zveřejňuje audiovizuální záznamy ze zasedání zastupitelstva na svých internetových stránkách pravidelně již od počátku roku 2011 (viz webové stránky obce, <http://psary.cz/usneseni-zastupitelstva/2011>, příloha č. 5), a to na základě jednacího řádu obce, schváleného dne 2. 3. 2011 usnesením zastupitelstva č. 1/1- 2011 (příloha č.6). Dle článku VI. Jednacího řádu zastupitelstva obce Psáry (příloha č. 7) se o průběhu jednání pořizuje i audiovizuální záznam, který je dle technických možností zveřejněn na internetových stránkách obce. Z tohoto důvodu byl rovněž i audiovizuální záznam o zasedání zastupitelstva, konaného v září 2011, zveřejněn v souladu s ustanovením § 97 zákona č.128/2000 Sb., o obcích, tedy tak, jak je v obci obvyklé, a sice na internetových stránkách obce formou zveřejněním záznamu ze zasedání zastupitelstva obce. Zákon č. 128/2000 Sb., o obcích sice v § 97 (ani nikde jinde) nestanoví výslovně podrobný výčet, jakým způsobem má obec zpřístupňovat informace, avšak komentované znění zákona uvádí jako možné obvyklé způsoby zveřejňování informací z jednání zastupitelstva např. místní rozhlas či televizi. Zveřejnění záznamu ze zasedání zastupitelstva prostřednictvím televize či rozhlasu jsou co do rozsahu oslovených osob přinejmenším srovnatelné s veřejnou internetovou sítí. Ve všech těchto případech se totiž obec obrací na předem neurčený okruh příjemců informace, kteří nejsou (z jakéhokoliv důvodu) osobně přítomni na jednání zastupitelstva, avšak i přesto mají zájem znát jeho průběh. Ustanovení § 97 zákona č. 128/2000 sb., o obcích navíc zakládá povinnost obce a jejích orgánů informovat veřejnost o činnosti orgánů obce aktivně tzn. bez toho, že by někdo obec výslovně žádal o konkrétní informaci či informace a zároveň bez povinnosti občana takovou informací složitě dohledávat. Využití internetu pro zveřejnění záznamu ze zasedání zastupitelstva obce je dle názoru žalobce zcela odpovídající současnému stavu společnosti, jakož i možnostem obce i jejích občanů. Žalobce v této souvislosti poukázal na právní názor, který v listopadu 2011 (tedy v průběhu správního řízení vedeného se žalobcem) formuloval sám žalovaný ve svém kontrolním protokolu ze dne 16. listopadu 2011 ve skutkově i právně velmi obdobné právní věci (příloha č. 8). V daném případě se jednalo o situaci, kdy město Karlovy Vary zveřejnilo na svých webových stránkách audiovizuální záznam, který obsahoval osobní údaje 35 osob (nikoli příjemců veřejné podpory) v rozsahu jméno, příjmení, datum narození a trvalý pobyt těchto osob. Na straně 5 tohoto protokolu žalovaný uvedl: „*S ohledem na oprávněný zájem občanů o dění v obecních zastupitelstvech a s odkazem na § 97 zákona o obcích, který říká, že obec informuje občany o činnosti orgánů obce na zasedání zastupitelstva obce a dále jiným způsobem v místě obvyklým, lze podle názoru kontrolujícího (tedy žalovaného) při absenci příslušné právní úpravy, která by jednoznačně řešila provádění audio nebo video záznamu z jednání zastupitelstva pro účely následného informování veřejnosti a s ohledem na skutečnost, že je třeba vzít v úvahu, že platná právní úprava zákona o obcích byla koncipována v roce 1991, tedy v době neznalosti možností a vlastností internetu a s ohledem na změnu společenského vývoje od doby vydání tohoto zákona, lze § 97 zákona č. 128/2000 Sb. použít přiměřeně, při*

respektování ochrany osobnosti podle § 12 zákona č. 40/1964 Sb. občanského zákoníku. " V uvedeném protokolu žalovaný navíc dospěl k závěru, že jednání města Karlovy Vary postrádá materiální stránku deliktu, totiž, že jednání nevykazuje potřebnou míru společenské nebezpečnosti. Je tedy zřejmé, že napadené rozhodnutí nemá oporu ani v samotné rozhodovací praxi žalovaného.

3. Pokud jde o rozsah zveřejnění informací, žalobce zdůraznil, že byly zveřejněny pouze osobní údaje v mezích zákona, konkrétně v rozsahu ustanovení § 4 odst. 1, ve spojení § 5 odst. 7 a § 8b zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Podle § 8b zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím lze u příjemců veřejných prostředků zveřejnit tzv. základní informace, kterými jsou jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. V tomto ohledu žalobce namítá, že v daném případě ani nezveřejnil veškeré informace, které mu zákon umožňuje zveřejnit. V té souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. května 2011, sp. zn. 5 As 57/2010, který se vyjádřil k možnosti poskytovat veřejnosti v zákonem přesně vymezeném rozsahu i některé osobní údaje o příjemcích veřejných prostředků. Žalobce má dále za to, že mzda a odměna ředitelky školy jednoznačně spadá do definice "veřejných prostředků" tak, jak jí stanoví § 2 písm. g) zákona 320/2001 Sb., o finanční kontrole, neboť Základní škola a Mateřská škola Psáry je příspěvkovou organizací zřízenou obcí Psáry a je financována z prostředků obce Psáry a ze státního rozpočtu ČR (viz rovněž informace založené žalobcem ve správním spise). Již z tohoto důvodu se na ředitelku školy vztahuje zákonná výjimka z ochrany před zveřejňováním osobních údajů. Žalobcem tedy byly zveřejněny pouze takové údaje o příjemci veřejných prostředků, které zákon zveřejnit umožňuje. Žalovaný se však v napadeném rozhodnutí, stejně jako v rozhodnutí prvoinstančním, nijak nevypořádal se základní argumentací žalobce, že § 8b zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím stanoví v případě příjemců veřejných prostředků, kterým paní T. jako ředitelka školy bezesporu byla, odlišný rozsah ochrany osobních údajů, než jaký je stanoven pro osoby, které příjemci veřejných prostředků nejsou. Předmětné informace o Mgr. M.T. zazněly na zasedání zastupitelstva, které je podle zákona o obcích veřejně přístupné, a může se ho zúčastnit kdokoli bez omezení. Pokud jde o způsob zveřejnění informace způsobem v obci obvyklým (tedy zveřejnění záznamu ze zasedání zastupitelstva na webových stránkách obce), pak žalobce upozorňuje na skutečnost, že dle § 4 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím se „*informace poskytují na základě žádosti nebo zveřejněním*“. Možnost zveřejňovat informace o konkrétních příjemcích veřejných prostředků je totiž stanovena v obou případech na stejnou úroveň, což mimo jiné vyplývá i z § 5 odst. 7 zákona o svobodném přístupu k informacím, který stanoví: "*povinný subjekt může s výjimkami stanovenými v tomto zákoně zveřejnit i další informace*"

4. Žalovaný své rozhodnutí odůvodňuje prakticky jen neurčitou aplikací testu proporcionality, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 5 ve druhém odstavci uvádí, že pořízení videozáznamu ze zasedání zastupitelstva není k dosažení cíle "rámcově zachytit průběh zasedání zastupitelstva" ani nutné ani přiměřené. Dle názoru žalovaného má totiž případný audiovizuální záznam ze zasedání zastupitelstva vzniknout maximálně pro interní potřebu, tedy pro účely pořízení písemného velmi „rámcového“ zápisu o zasedání zastupitelstva, nikoli k objektivnímu informování veřejnosti o samotném průběhu zasedání zastupitelstva. Zákon o obcích však nic takového nestanoví a interpretaci žalovaného

považuje žalobce za velmi tendenční. K naplnění prvotního úmyslu zákonodárce (informování veřejnosti o činnosti obce, § 97 zákona o obcích) v mnoha případech prostý zápis ze zasedání zastupitelstva totiž ani nestačí. Písemný zápis ze zasedání zastupitelstva nemusí zachycovat (a zpravidla také nezachycuje) skutečný průběh zasedání doslovně a omezuje se většinou toliko na povinné náležitosti předepsané zákonem - tj. obsahuje informaci o počtu přítomných členů zastupitelstva, schváleném pořadu jednání, průběhu a výsledku hlasování a přijatých usnesení. V důsledku této skutečnosti zůstávají mnohé důležité okamžiky ze zasedání zastupitelstva, zejména pak diskuze k určitému tématu, zachyceny výhradně smysly zde přítomných osob. Vnímání určité diskuze však může být a zpravidla také bude u každé osoby čistě subjektivní a diametrálně odlišné. Za takové situace je naopak v zájmu všech zúčastněných osob, jakož i v zájmu přítomné i nepřítomné veřejnosti jako celku použití dostupné audiovizuální záznamové techniky, které mohou zachycený záznam uchovat mimo jiné i pro osoby, které se zasedání osobně neúčastnily, byť jim takové právo výslovně zákon dává. Audiovizuální záznam totiž pouze přesným a úplným způsobem zachycuje situaci, které ze zákona může být přítomen naprosto každý, nejen občan obce. V neposlední řadě audiovizuální záznam ze zasedání zastupitelstva může sloužit veřejnosti ke konfrontaci politiků ohledně plnění předvolebních slibů, jmenovitě hlasování na zasedání zastupitelstva či učiněných rozhodnutích v konkrétních projednávaných případech. Pořizování audiovizuálního záznamu jednoznačně přispívá ke kultivaci projevů na zasedání zastupitelstva a to jak ze strany zastupitelů, tak ze strany veřejnosti. Nad rámec výše uvedeného je třeba zdůraznit, že žalobce si sám zvolil a ve svém jednacím řádu již na počátku roku 2011 stanovil, že bude ze svých zasedání zastupitelstva pořizovat audiovizuální záznamy a tyto následně zveřejňovat na webových stránkách obce. Žalobce poukázal na znění § 93 odst. 2 zákona o obcích, podle kterého právo zúčastnit se zasedání zastupitelstva každý, nikoliv jen občan obce či osoba majetkově propojená s danou obcí. Stejně tak právo nahlížet do zápisu o průběhu zasedání zastupitelstva má rovněž dle § 95 odst. 2 zákona o obcích každý, nikoli jen občan obce, jak se snaží v napadeném rozhodnutí konstruovat žalovaný (strana 5, třetí odstavec). Skutečnost, že zákon o obcích právo nahlížet do zápisu ze zasedání zastupitelstva znovu výslovně počítá mezi práva občana obce (§ 16 zákona o obcích) nic nemění na skutečnosti, že podle § 95 odst. 2 zákona o obcích může do zápisu ze zasedání zastupitelstva nahlížet naprosto kdokoli, viz též Komentář k zákonu o obcích, Linde 2009, strana 335. Konstrukce žalovaného, který se snaží účelově diferencovat mezi zpřístupněním určitých informací "omezenému" či "předem neomezenému" počtu příjemců nemá oporu v zákoně, a na znění a výklad zákona o obcích nemůže mít žádný vliv ani odlišný právní názor žalovaného vyslovený v jeho stanovisku či jiném obdobném dokumentu, na který se žalovaný odkazuje v napadeném rozhodnutí (strana 5, odstavec 3).

5. Žalobce zdůrazňuje, že při posuzování daného případu je třeba vzít v úvahu princip publicity veřejné správy, jehož právní základ stanoví čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Právo na informace totiž spočívá v právu každé osoby svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat informace bez ohledu na hranice státu, přičemž toto právo lze omezit jen zákonem (je-li to nezbytné pro ochranu práva svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti). Článek 17 odst. 5 Listiny pak výslovně stanoví, že státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti, přičemž podmínky a provedení stanoví zákon. Tímto zákonem je v současné době zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění. Princip publicity veřejné správy nachází svůj odraz i v zákoně o obcích, tedy v zákoně

č.128/2000 Sb., o obcích a je realizován kromě jiného i veřejností zastupitelských schůzí, pořizováním zápisu ze zasedání zastupitelstva a aktivním informováním občanů o dění v obci. Žalobce má za to, že ze zákonných mantinelů v daném případě nevybočil a žádný správní delikt nespáchal.

V závěru žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce nezpochybňuje zjištěný skutkový stav ale pouze právní posouzení, dle názoru žalovaného je zřejmé, že účel, pro který žalobce zpracovával osobní údaje Mgr. M.T. o výši jejích příjmů vyplýval ze skutečnosti, že je v postavení orgánu, který určuje plat vedoucímu zaměstnanci, který je statutárním orgánem zaměstnavatele, kdy žalobce je jako zřizovatel orgánem, který jmenuje ředitele příspěvkové organizace. Z uvedeného je proto dle názoru žalovaného zřejmé, že účelem, pro který žalobce shromažďuje a zpracovává osobní údaje ředitele jím zřízené příspěvkové organizace, není transparentní a úplné informování veřejnosti o vynaložených veřejných prostředcích, ale plnění jeho povinností vůči řediteli příspěvkové organizace, které mu vyplývají ze zákoníku práce. Zákoník práce je však postaven na principu důvěrnosti informací o zaměstnancích (§ 312 zákoníku práce nebo ustanovení § 276 odst. 3 zákoníku práce), a proto je jakékoliv zveřejňování informací o zaměstnanci (tedy jeho osobních údajů), pokud nesouvisí s plněním povinností podle zákoníku práce, zpracováním osobních údajů k jinému účelu ve smyslu § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., než ke kterému byly shromážděny. Z obsahu záznamu o jednání zastupitelstva je poté dle žalovaného naprosto zřejmé, že informace o výši platu Mgr. M.T. a jejích odměn nezazněla jako informace v přímé souvislosti s rizikem vzniku škody pro žalobce, ale jako informace v rámci politické diskuze zastupitelstva o činnosti kontrolního výboru žalobce, resp. v souvislosti s předchozí činností Mgr. M.T. jako ředitelky příspěvkové organizace (školy) žalobce. Uvedená informace je uváděna jako znak chybného vedení školy ze strany Mgr. M.T. a chybějící kontroly žalobce jako zřizovatele této příspěvkové organizace a nikoliv z důvodu vzniku škody žalobci v důsledku prohraného soudního sporu o neplatnost odvolání z funkce ředitelky školy. Žalovaný, pokud jde o způsob zveřejnění, dále nesouhlasí se žalobcem v tom, že by tento předem neurčený počet adresátů nebyl nijak omezen. Zákon o obcích v § 97 jednoznačně stanoví, že informační povinnost obce směřuje pouze vůči občanům této obce, nikoli vůči komukoliv, dle definice občana ve smyslu ust. § 16 zákona o obcích. Žalovaný také nesouhlasí s názorem žalobce, že do zápisu z jednání zastupitelstva má podle § 95 odst. 2 zákona o obcích právo nahlížet každý, nejenom občan obce. Žalovaný se domnívá, že právní předpis je nutno vykládat jako celek, přičemž smysl a účel ustanovení § 95 odst. 2 zákona o obcích nelze posuzovat izolovaně od ustanovení § 16 zákona o obcích. Žalovaný k otázce společenské nebezpečnosti jednání žalobce a porovnání s výsledkem kontroly provedené u města Karlovy Vary, uvádí, se jedná pouze o jeden závěr žalovaného (resp. jeho nezávislého inspektora), a proto jej nelze bez dalšího považovat za ustálenou rozhodovací praxi žalovaného, kterou by byl vázán ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaný je toho názoru, že zákon č. 106/1999 Sb. v daném případě neumožňuje poskytnutí osobních údajů Mgr. M.T. bez jejího souhlasu. Žalovaný předně nesouhlasí s kategorickým závěrem Nejvyššího správního soudu učiněným v rozsudku sp. zn. 5 As 57/2010, a jeho interpretací žalobcem, že bez ohledu na zákon č. 101/2000 Sb., ústavně zaručené právo na soukromí podle čl. 10 Listiny základních práv a svobod. Jak vyplývá z předmětného záznamu ze zasedání zastupitelstva, uvedená informace o výši platu nebyla zveřejněna za účelem vyšší transparentnosti při nakládání s veřejnými prostředky obce, ale v rámci politické diskuze

zastupitelů a hodnocení jejich dřívějších kroků resp. poměrů na jí vedené škole. V této souvislosti má žalovaný za to, že zajištění cíle řádné správy veřejných prostředků (tj. přiměřenosti výše platu a odměny ředitele příspěvkové organizace) lze dosáhnout v projednávané věci i jinými prostředky, než je neomezené zveřejnění osobních údajů, přičemž alternativní způsoby nebudou představovat takto intenzivní zásah do soukromí zaměstnance. Žalovaný se tedy domnívá, že na základě výše uvedeného testu proporcionality lze dospět k závěru, že zveřejnění informací o výši platu a odměnách Mgr. M.T. je nepřiměřeným zásahem do jejího soukromí, který neumožňuje v dané věci postupovat podle § 8b zákona č. 106/1999 Sb., a že její právo na soukromí převažuje v rámci posuzovaného jednání žalobce nad právem veřejnosti na informace. Pokud by tedy chtěl žalobce postupovat podle § 8b zákona č. 106/1999 Sb., měl by zveřejnit toliko výši čisté mzdy zaměstnance. Žalobce by také měl při poskytování informací o výši platů zachovávat rovný přístup ke všem zaměstnancům, a zveřejnit informace o platu a odměnách také všech zaměstnanců obecního úřadu bez jejich souhlasu. V závěru žalovaný uvedl, že žaloba je nedůvodná, založená na mylném právním názoru žalobce, a proto navrhuje, aby byla zamítnuta.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že skutečnost, že žalobce jakožto zřizovatel školského zařízení, respektive Rada Obce Žalobce, jakožto orgán k tomu příslušný, jmenuje (i odvolává) ředitele školy, nemůže nic změnit na účelu zpracování osobních údajů Mgr. T., neboť v konečném důsledku se z pohledu žalobce vždy jedná o specifikování konkrétního výdaje žalobce v jeho rozpočtu. Tento výdaj je pak vždy hrazený z veřejných prostředků obce. Jakýkoli mimořádný výdaj (například právě soudem stanovená povinnost uhradit osobě X částku V, byť v daném případě prostřednictvím zaměstnavatele bývalé ředitelky školy, jejímž je žalobce zřizovatelem a jejíž rozpočet by musel žalobce sanovat za účelem zajištění provozu školy) se v konečném důsledku vždy promítne do rozpočtu obce. Na základě těchto do jisté míry vnějších okolností se pak žalobce bude muset prostřednictvím svých orgánů rozhodnout, které investiční záměry ke škodě obce v daném kalendářním roce nepodnikne z důvodu nedostatku finančních prostředků, popřípadě jakým jiným způsobem věc bude řešit. Dále žalobce dále zdůraznil, že žalovanému nepřísluší určovat či jakkoli hodnotit, v které fázi soudního sporu mohou či nemohou orgány žalobce projednávat tu či kterou záležitost, v jakém rozsahu, jakým způsobem či dokonce který orgán obce tak učiní po právu a který nikoli. V dané věci se navíc na zastupitelstvu obce (tedy příslušném orgánu obce) projednával možný mimořádný výdaj z rozpočtu obce, tedy záležitost bezpochyby spadající do samostatné působnosti obce a rovněž i do ústavně zaručeného práva žalobce na samosprávu. Dále žalovanému nepřísluší hodnotit, zda možný výdaj z rozpočtu obce (náhrada mzdy v případě neúspěchu v pracovněprávním sporu) byl či mohl být detailně formulován starostou či kýmkoli jiným. Z argumentace žalovaného totiž vyplývá, že žalobci vytýká zejména skutečnost, že možný mimořádný výdaj nebyl konkrétně specifikován kontrolním výborem, ale starostou obce Psáry. V tomto ohledu žalobce zdůrazňuje, že z pohledu údajného zásahu do práva Mgr. T. na soukromí tato skutečnost nemá žádný význam, nehledě na skutečnost, že takovou závažnou informaci zcela jistě může na zasedání zastupitelstva vyslovit naprosto každý člen zastupitelstva bez jakéhokoliv omezení. Pokud jde o rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, rozsudek Soudního dvora ze dne 20. května 2003 ve spojených věcech C-465/00, C-38/01 a C-139/01, Österreichischer Rundfunk, na který odkazoval žalovaný, pak tento se týkal plošného zveřejnění platů a starobních důchodů občanů spolkových zemí za účelem vytvoření tlaku na dotčené právní subjekty, aby udržovaly platy a důchody na nízké úrovni (tedy zcela jiné věci). Konečně rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 9. listopadu 2010, věc C-92/09, C-93/09, Volker und Markus Schecke GbR (C-92/09) a Hartmut Eifert (C-93/09) proti Land Hessen, se týkal nařízení Rady (ES) č. 1290/2005 ze dne 21. června 2005 o financování společné zemědělské

politiky, tedy opět zcela jiné problematiky. V citovaném rozsudku bylo navíc mimo jiné konstatováno, že není zpochybňováno, že zveřejnění jmenovitých údajů o dotčených příjemcích, jakož i přesných částek, které obdrželi, prostřednictvím internetu, je způsobilé zvýšit transparentnost využívání dotčených zemědělských podpor. Takové informace poskytnuté k dispozici občanům posilují veřejnou kontrolu užívání dotčených částek a přispívají k optimálnímu využití veřejných prostředků (čl. 75 rozsudku).

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních námitek, kterými je vázán, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V projednávané věci nejsou předmětem sporu mezi účastníky skutková zjištění, ale právní posouzení daného zveřejnění informace, který žalovaný a taktéž ve svém rozhodnutí předseda žalovaného, vyhodnotil jako spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., kterého se „dopustil tím, že zveřejnil v blíže nezjištěné době, nejdříve však od 14. září do 17. října 2011, prostřednictvím svých webových stránek na internetové adrese psary.cz/usneseni/usneseni-zastupitelstva-c-4-2011-zapis-video, videozáznam ze zasedání zastupitelstva obce konaného dne 14. září 2011, který obsahoval mimo osobní údaje Mgr. M.T. v rozsahu jméno, příjmení a informace o dříve vykonávané funkci ředitelky školy, také údaj o výši její superhrubé mzdy za rok 2010 a výši odměny vyplacené za měsíc srpen 2010, aniž by disponoval souhlasem Mgr. T. s tímto zveřejněním, či aniž by mu pro takové dispozice s jejími osobními údaji svědčil jiný právními předpisy uznaný důvod, čímž porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny a za jiným účelem pouze tehdy, jestliže se jedná o zpracování v mezích § 3 odst. 6 zákona č. 101/2000 Sb. anebo pro takové dispozice s osobními údaji byl subjektem údajů udělen souhlas, či pro ně svědčí jiné právními předpisy uznané důvody“... Na základě uvedeného správní orgány v souladu s § 45 odst. 3 uvedeného zákona rozhodly o uložení pokuty ve výši 5.000 Kč a dále uložení v souladu s § 79 odst. 5 správního řádu povinnosti k náhradě nákladů řízení v paušální výši 1.000 Kč.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí předseda žalovaného uvedl, že zpracování osobních údajů k jinému účelu je dle § 5 odst. 1 písm. f) a současně § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. možné pouze tehdy, jestliže se jedná o zpracování v mezích § 3 odst. 6 zákona č. 101/2000 Sb., anebo pro takové dispozice s osobními údaji byl subjektem údajů udělen souhlas, či pro ně svědčí jiné právními předpisy uznané důvody. Uzavřel svou úvahu tím, že žalobce souhlas dotčeného subjektu údajů neprokázal a pro předmětné dispozice s osobními údaji Mgr. M.T. mu nesvědčila ani jiná zákonná licence. Předmětným zveřejněním tak žalobce překročil zákonnou licenci, pokud jde o dispozice s údaji, které shromáždil v rámci konání zasedání zastupitelstva obce. V tomto závěru odvolací orgán vyšel z následujících úvah. Režim zpřístupňování zápisů ze zasedání rady a zastupitelstva obce sice částečně obsahuje § 97 zákona č. 18/2000 Sb., nicméně primárně je třeba vycházet z ustanovení § 95 ve spojení s § 16 a § 17 zákona č. 128/2000 Sb. a dále z obecné právní úpravy v podobě zákona č. 101/2000 Sb. Podle § 16 odst. 2 písm. e), § 16 odst. 3 a § 17 zákona č. 128/2000 Sb. mají právo nahlížet do oficiálních (nepozměněných) zápisů ze zasedání zastupitelstva obce pouze občané obce starší 18 let, fyzické osoby, které dosáhly věku 18 let a vlastní na území obce nemovitost a fyzické osoby, které dosáhly věku 18 let, jsou cizími státními občany a jsou v obci hlášeny k trvalému pobytu, stanoví-li tak mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána a která byla vyhlášena. Jakýmkoli

zveřejněním zápisu a usnesení (mimo právě vymezenou skupinu osob) bez důsledné anonymizace, nebyl-li k němu udělen souhlas subjektu údajů, dochází z hlediska zákona č. 101/2000 Sb., resp. obecných principů v oblasti ochrany osobních údajů, k překročení zákonného zmocnění správce osobních údajů disponovat se shromážděnými osobními údaji, které jsou v takových písemnostech obsaženy. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se dále uvádí, že při aplikaci testu proporcionality, pořízení videozáznamu není k dosažení cíle (rámcově zachytit průběh zasedání v jeho podstatných bodech) nutné a ani přiměřené.

Problematika zveřejňování příjmů příjemců veřejných prostředků byla správními soudy mnohokrát judikována a při zachování zásady předvídatelnosti a jednotnosti soudního rozhodování se dosavadní judikaturou bude řídit soud i v nyní projednávané věci.

V současné době tedy ustanovení § 8b odst. 3 informačního zákona výslovně ukládá subjektům povinnost sdělit žadatelům osobní údaje o příjemcích veřejných prostředků v rozsahu jejich jména, příjmení, roku narození, obce, kde mají trvalé bydliště, a dále údaje o výši, účelu a podmínkách pro jejich poskytnutí. I pro tyto případy však platí imperativ ochrany soukromí a ochrany před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním či jiným zneužíváním osobních údajů podle čl. 10 Listiny a zákona č. 101/2000 Sb., proto i zde má poskytování informací svoje limity, které jsou definovány v § 8b odst. 2 informačního zákona. Při posuzování vzájemného vztahu obou ustanovení je zřejmé, že účel a smysl každého z nich je odlišný. Zatímco ustanovení § 10 informačního zákona formuluje obecné výlukové pravidlo sloužící k ochraně údajů o majetkových poměrech třetích osob, na jehož základě nesmí povinný subjekt v této oblasti sdělovat informace, které se dozvěděl během své úřední činnosti (typicky např. údaje z daňových přiznání, z přehledů o příjmech pro účely plateb pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, z dokladů o příjmech pro testované dávky státní sociální podpory apod.), zakotvuje ustanovení § 8b tohoto zákona primárně povinnost subjektů informovat o výsledcích své činnosti v oblasti poskytování veřejných prostředků, a to včetně vybraných osobních údajů jejich příjemců.

Zdejší soud proto odkazuje na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, čj. 5 As 64/2008 - 155, v němž rozšířený senát vyslovil, že na poskytování veřejných prostředků dle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím se nevztahuje § 10 téhož zákona, který upravuje ochranu důvěrnosti majetkových poměrů. Soud dále zohlednil rozsudek ze dne 27. 5. 2011, čj. 5 As 57/2010 - 79, ve kterém Nejvyšší správní soud vymezil pojmy příjemce veřejných prostředků a veřejné prostředky. Zaměstnanec, jehož odměna se vyplácí z veřejného rozpočtu, je příjemcem veřejných prostředků a výši jeho platu nebo odměny lze zveřejnit. Základní osobní údaje o osobě, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky, se podle Nejvyššího správního soudu poskytnou i přesto, že jsou jinak chráněny předpisy o ochraně osobních údajů. Stanoví-li zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje, jedná se o jejich poskytnutí podle práva, tj. o poskytnutí oprávněné. Podle Nejvyššího správního soudu není nutné posuzovat střet práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů, individuálně podle všech okolností případu. Z uvedeného vyplývá, že právo na ochranu osobních údajů není neomezené. Výjimky vymezuje zákon tak, že stanoví kritéria, za kterých lze určité osobní údaje poskytnout. Zákonné zakotvení poskytování informací a ochrany osobních údajů obsahuje zákon o svobodném přístupu k informacím. Podle § 8b odst. 1 tohoto zákona povinný subjekt poskytuje základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Těmito základními osobními údaji jsou podle § 8b odst. 3 jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. Podle § 8a téhož zákona lze osobní údaje poskytnout jen v souladu s předpisy

upravujícími jejich ochranu, tj. v souladu se zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. Ustanovení § 8b bylo do zákona o svobodném přístupu k informacím inkorporováno zákonem č. 61/2006 Sb., v souvislosti s implementací směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES o opakovaném použití informací veřejného sektoru. Dle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu bylo jeho účelem „*napomoci odstranit dosavadní pochybnosti, zda povinnost subjektů poskytovat informace o své činnosti se může dotknout i oblasti osobních údajů třetích osob v případech, kdy tyto osoby jsou příjemci veřejných prostředků*“ (srov. rozsudek ze dne 1. 6. 2010, čj. 5 As 64/2008 - 155). Podle čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky provedení stanoví zákon. Článek 7 odst. 1 Listiny zaručuje nedotknutelnost osoby a jejího soukromí. Článek 10 odst. 3 Listiny zakotvuje právo každého na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.

Nejvyšší správní soud se otázkou sdělování údajů o výši poskytovaných veřejných prostředků zabýval v rozsudku ze dne 27. 5. 2011, čj. 5 As 57/2010 - 79. Dospěl v něm k závěru, že zaměstnanec, jemuž je odměna za práci vyplácena z veřejných rozpočtů, je příjemcem veřejných prostředků ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Informace o konkrétní odměně takového konkrétního zaměstnance, a to včetně její výše, je proto povinný subjekt povinen poskytnout v rozsahu vymezeném § 8b odst. 3 citovaného zákona. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku dále vyslovil, že základní osobní údaje se o osobě, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky, poskytnou i přesto, že jsou jinak chráněny předpisy o ochraně osobních údajů. K možnému střetu práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů uvedl, že právo na ochranu osobních údajů není neomezené, když podle čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním a jiným zneužíváním údajů o své osobě. Stanoví-li zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí podle práva. Soud uzavřel, že není třeba posuzovat střet práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů v posuzované věci individuálně podle všech okolností případu.

Z uvedeného vyplývá, že judikatura správních soudů je v nahlížení na poskytování informací pokud jde o příjemce veřejných prostředků jednotná a v současné době je rozšířenému senátu v rámci dané problematiky předložena k posouzení pouze otázka, zda povinný subjekt při rozhodování o poskytnutí základních osobních údajů o osobě, které poskytl veřejné prostředky (podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím), je povinen provést test proporcionality, kterým posoudí střet práva na informace a práva na ochranu osobních údajů. Předkládající osmý senát rozhoduje v skutkově shodné věci, jaká je předmětem této žaloby, a to poskytnutí informace o výši odměn ředitele základní školy poskytnuté z veřejných prostředků za určité období. Předkládající senát se domnívá, že v tomto případě je nutno trvat na provedení testu proporcionality, když uvedl, že „Poskytování informací o poskytnutých odměnách (ale i dalších základních osobních údajů by mělo zásadně sloužit veřejnému zájmu na kontrole hospodaření s veřejnými prostředky. Jistě i v těchto případech by však měl být chráněn obecný princip zákazu zneužití práva. Tomu by mělo zabránit právě provádění testu proporcionality, tedy zkoumání váhy práva žadatele na informace (v daném případě oprávněného zveřejnění) a práva jiné osoby na ochranu soukromí v každém jednotlivém případě. Přezkoumatelné a přesvědčivé rozhodnutí by proto podle předkládajícího senátu mělo obsahovat úvahy, proč povinný subjekt upřednostnil jedno ze shora uvedených ústavně zaručených práv před druhým, a proč tedy s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti věci poskytl, nebo naopak odmítl sdělit požadované informace.“

V nyní projednávané věci soud nemusel čekat na rozhodnutí rozšířeného senátu, neboť v dané věci se oba správní orgány pokusily provést test proporcionality, byť žalobce jeho závěry zpochybnil. Soud je nyní proto postaven před úkol posoudit, zda-li jsou závěry správních orgánů pokud jde o test proporcionality přezkoumatelné a správné.

Z konkrétních okolností případu, za kterých byla předmětná informace (v rozsahu jméno, příjmení a informace o dříve vykonávané funkci ředitelky školy, také údaj o výši její superhrubé mzdy za rok 2010 a výši odměny vyplacené za měsíc srpen 2010) poskytnuta, tedy při zkoumání váhy práva na informace a práva jiné osoby na ochranu soukromí, soud považuje poskytnutí předmětné informace pokud jde o rozsah, způsob i důvod poskytnutí za poskytnutí informace v mezích zákonné výluky § 3 odst. 6 ve spojení § 5 odst. 1 zákona č. 101/2000Sb. Protiprávním jednáním ve smyslu § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., pouze takové jednání, kterým pachatel správního deliktu shromažďuje údaje mimo stanovený účel anebo v rozsahu neodpovídajícím účelu, nebo zpracovává osobní údaje k jinému účelu, než ke kterému byly shromážděny, nebo shromažďuje údaje pod záminkou jiného účelu či činnosti, nebo sdružuje údaje získané k rozdílným účelům. Ať již údaj na jednání zastupitelstva zazněl v souvislosti s pracovněprávním sporem (jak tvrdí žalobce) nebo „v rámci politické diskuze zastupitelstva o činnosti kontrolního výboru žalobce, resp. v souvislosti s předchozí činností Mgr. M.T. jako ředitelky příspěvkové organizace (školy)“ jak uvedl ve vyjádření žalovaný, žalobce má povinnost v případě dotazu nebo vyslovených pochybností informovat veřejnost o poskytování veřejných prostředků, jimiž odměna ředitelky školy jejíž činnost žalobce financuje z veřejných prostředků nepochybně je. Ze zápisu z IV. zasedání zastupitelstva konaného 14.9.2011 (založeného v správním spise) vyplývá, že předmětná informace zazněla (a to není mezi účastníky sporné) v rámci projednávání zprávy o činnosti kontrolního výboru, s tím, že starosta uvedl, že bývala ředitelka dostala dvě výpovědi a hrozí dva soudní procesy. Soud se na rozdíl od žalovaného nedomnívá, že by poskytnutí (zveřejnění) dané informace bylo samoučelné nebo bylo v rozporu nebo mimo účel činnosti obce (žalobce) mezi které patří i povinnost informovat o struktuře veřejných výdajů, což zaručuje transparentní a úplné informování veřejnosti o vynaložených veřejných výdajích. Žalobce je zřizovatelem školy, o čemž svědčí zřizovací listina a z Rozpočtu obce na rok 2010 a Výroční zprávy o činnosti školy za školní rok 2009-2010 rovněž vyplývá, že se žalobce značně podílí na financování školy. Existence soudního sporu s ředitelkou školy je ve správním spise doložena, nemůže být tedy ani pochyb o možných dalších výdajích v souvislosti se soudním řízením. Zápis Kontrolního výboru výši vyplacených příjmů neobsahoval, a proto v průběhu zasedání zastupitelstva obce starosta obce sdělil zastupitelům výši tzv. superhrubé mzdy Mgr. T., od které by se odvíjely skutečné veřejné výdaje nastalé v souvislosti s případně neplatným skončením pracovního poměru. Soud musí přisvědčit žalobci nebyly zveřejněny žádné jiné osobní údaje osobní údaje Mgr. T. než pouze specifikace vynaložených veřejných výdajů, tedy jejich výše (mzda a odměna), komu byly tyto prostředky vyplaceny, a z jakého titulu byly vyplaceny (výkon funkce ředitelky školy), a tyto údaje byly žalobcem zpracovány v souladu s účelem, ke kterému byly shromážděny, tedy výhradně a pouze k identifikaci struktury veřejných výdajů. Pokud jde o poskytnutí informace zveřejněním záznamu z jednání zastupitelstva, podle § 4 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím se „informace poskytují na základě žádosti nebo zveřejněním“. Zveřejnění informace o konkrétním příjemci veřejných prostředků není podmíněna pouze podanou žádostí o informaci dle zákona č. 106/1999Sb., o svobodném přístupu k informacím, což vyplývá i z ust. § 5 odst. 7 zákona č. 106/1999 Sb., který

stanoví: "povinný subjekt může s výjimkami stanovenými v tomto zákoně zveřejnit i další informace".

2. Pokud jde o druhou žalobní námitku týkající se způsobu zveřejnění soud nepovažuje zveřejnění videozáznamem za zveřejnění nepřiměřené nebo zveřejnění porušující § 97 zákona č.128/2000 Sb., o obcích. Informace byla zveřejněna způsobem v obci obvyklým, neboť žalobce zveřejňuje na základě jednacího řádu obce, schváleného dne 2. 3. 2011 usnesením zastupitelstva č. 1/1- 2011 audiovizuální záznamy ze zasedání zastupitelstva na svých internetových stránkách pravidelně již od počátku roku 2011 (viz webové stránky obce, <http://psary.cz/usneseni-zastupitelstva/2011>). Zákon č. 128/2000 Sb., o obcích sice v § 97 nestanoví výslovně podrobný výčet, jakým způsobem má obec zpřístupňovat informace, není vyloučeno zveřejnění informací z jednání zastupitelstva ani rozhlasem nebo televizí, proto ani zveřejnění videozáznamem prostřednictvím internetu nemůže být nijak nepřiměřené naopak takového zveřejnění jednání zastupitelstva přispívá k poskytnutí úplné a autentické informace. Žalovaný přesvědčivě neodůvodnil svůj závěr o tom, že pořízení videozáznamu ze zasedání zastupitelstva není k dosažení cíle "rámcově zachytit průběh zasedání zastupitelstva" ani nutné ani přiměřené a svůj názor, že případný audiovizuální záznam ze zasedání zastupitelstva má sloužit výhradně pro interní potřebu neodůvodnil.

3. Pokud jde o rozsah zveřejnění informací, soud musí přisvědčit žalobci, že II. instanční správní orgán se v napadeném rozhodnutí, stejně jako v rozhodnutí prvoinstančním, nevypořádal se základní argumentací žalobce, že § 8b zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím stanoví v případě příjemců veřejných prostředků, kterým paní T. jako ředitelka školy bezesporu byla, odlišný rozsah ochrany osobních údajů, než jaký je stanoven pro osoby, které příjemci veřejných prostředků nejsou.

4. Žalovaný provedl test proporcionality úvahou uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 5 ve druhém odstavci, když uvádí, že pořízení videozáznamu ze zasedání zastupitelstva není k dosažení cíle "rámcově zachytit průběh zasedání zastupitelstva" ani nutné ani přiměřené.

Soud musí přisvědčit argumentaci žalobce, že zákon o obcích nevylučuje informování veřejnosti o činnosti obce (§ 97 zákona o obcích) v daném případě informování o jednání zastupitelstva videozáznamem, který je, jak již bylo uvedeno, naopak vhodnější pro zachycení skutečného průběhu zasedání, neboť audiovizuální záznam přesným a úplným způsobem zachycuje situaci, které ze zákona může být přítomen naprosto každý, nejen občan obce, jak vyplývá ze znění ust. § 93 odst. 2 zákona o obcích, podle kterého právo zúčastnit se zasedání zastupitelstva každý, nikoliv jen občan obce či osoba majetkově propojená s danou obcí. Totéž platí pro právo nahlížet do zápisu o průběhu zasedání zastupitelstva má rovněž dle § 95 odst. 2 zákona o obcích každý, nikoli jen občan obce, jak nesprávně uvádí v napadeném rozhodnutí předseda žalovaného. Skutečnost, že zákon o obcích právo v ust. § 16 nahlížet do zápisu ze zasedání zastupitelstva výslovně počítá mezi práva občana, nevylučuje oprávnění kohokoliv dané ustanovením § 95 odst. 2 zákona o obcích nahlížet do zápisu ze zasedání zastupitelstva.

5. Jak již bylo u žalobního bodu 1 uvedeno, při vážení práva jiné osoby na ochranu

soukromí a povinnosti žalobce naplňujícího princip publicity veřejné správy, který je promítnut v zákoně o obcích, a je realizován kromě jiného i veřejností zastupitelských schůzí, pořizováním zápisu ze zasedání zastupitelstva a aktivním informováním občanů o dění v obci, soud neshledal překročení zákonných mantinelů daných § 3 odst. 6 a § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000Sb. Podle § 45 odst. 1 písm. c) se správního deliktu dopustí ten, kdo shromažďuje nebo zpracovává osobní údaje v rozsahu nebo způsobem, který neodpovídá stanovenému účelu [§ 5 odst. 1 písm. d), f) až h)]. Předmětné údaje byly žalobcem zveřejněny v rozsahu a v souladu s účelem daným ust. § 4 odst. 1 a § 5 odst. 7 a § 8b zákona č. 106/1996 Sb., proto soud dospěl k závěru, že žalobce ust. § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000Sb. neporušil a správního deliktu se nedopustil.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud podané žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku 3000 Kč a z nákladů souvisejících se zastoupením advokátem za tři úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci, seps žaloby a replika) a tři režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 7200 Kč (podle vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Celkem tedy soud žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení ve výši 10.200,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17.dubna 2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu